เรื่องคุยของลูกตอนที่24 เรื่องเล่าฮา ๆเมื่อหาทางออกในบ้านผีของพี่ม.6 ไม่เจอ(งานโรงเรียนประจำปี2555)

โพสต์เมื่อ ธ.ค. 17, โพสต์โดย amijung หมวดหมู่ บันทึกลูกรัก

(function() { var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true; po.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js'; var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s); })(); (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({ google_ad_client: "ca-pub-8026950304384140", enable_page_level_ads: true });

เมื่อวันที่15 ธันวาคม 2555 ที่ผ่านมา เป็นวันงานประจำปีของโรงเรียนสาธิตเกษตร พหุภาษา. เอมิกับยูริรีบตื่นมาอาบน้ำแต่งตัวเตรียมไปเที่ยวงานโรงเรียน
เอมิไม่ลืมที่จะหยิบไฟฉายอันเล็กๆติดตัวไปด้วย. (แอบคิดแผนจะทำท่าเป็นผีหลอกใส่พี่ๆ ม.6ในบ้านผีให้สนุกไปเลย). ไปถึงที่โรงเรียนเกือบ 9โมงเช้า
รีบไปซื้อคูปองเข้าบ้านผีสิงคนละ 20 บาท เอมิอยากเข้ามาก. ส่วนยูริก็อยากเข้าแต่ต้องมีคุณแม่พาเข้าไปด้วย. มีคนต่อคิวยาวเป็นร้อยคนเลย ทั้งเด็กประถม เด็กม.ต้น
เด็กม.ปลาย. ส่วนผู้ปกครองมองด้วยสายตาคร่าวๆน่าจะประมาณ10 คนได้ บอกยูริว่า คุณแม่แก่แล้วไม่เข้าได้ไหมอ่ะ อายคนอื่นเค้า! ยูริบอกไม่ได้
หนูอยากเข้าไปเหมือนพี่เอมิกับเพื่อนๆของพี่เอมิด้วย แต่คุณแม่ต้องเข้าไปเป็นเพื่อนหนูด้วยนะ สรุปว่าต้องยอมเข้าไปเป็นเพื่อนด้วยเพราะ สงสารยูริ
ความอยากรู้อยากเข้าไปดูมันมากซะเหลือเกินแต่ไอ้ความกลัวว่า มันจะเป็นอย่างไรบ้างในบ้านผี มันก็ไม่เข้าใครออกใครซะด้วยซิ. สุดท้ายก็เข้าไปด้วยกันทั้งหมด.
มีเพื่อนของเอมิ4 คน กับเอมิ ยูริ และคุณแม่ ก่อนปล่อยให้กลุ่มเด็กๆเดินเข้าไปในทางเข้าชานเรือนผีสิง พี่ ๆ ม. 6 ดูท่าจะกระตื๊กระต๊า
สนุกตื่นเต้นมากที่มีเด็กประถมตัวเล็กๆมาให้หลอกกันอีกแล้ว(ประมาณว่าเหยื่อมากันแล้ว). เตรียมส่งสัญญาณกันใหญ่เลยว่า ป. 3. ๆๆมาแล้วๆๆๆ
ตอนแรกเพื่อนๆเอมิเดินนำหน้าเข้าไปก่อน. แต่ปรากฏว่าข้างในมืดมากมองไม่เห็นอะไรเลย (นึกในใจว่า แล้วโผล่มาหลอกผีกัน แล้วจะกลัวไหมเนี่ย).
เดินไปได้นิดเดียว ผีพี่ๆทั้งหลายก็ส่งเสียงโหยหวนมาหลอกเด็กๆกันใหญ่เลย กรี๊ดๆๆๆกันสักพักคุณแม่ก็ได้ยินเสียงร้องไห้ในกลุ่ม เลยตกใจ.
คิดว่าเป็นเสียงยูริร้องไห้แหงๆเลย เลยถามว่า"ใครร้องไห้ค่ะยูริใช่ไหมที่ร้อง ไม่เป็นไรนะค่ะ". ได้ยินเสียงยูริตอบว่า "ไม่ใช่หนูค่ะ หนูจะร้องทำไมเนี่ย
ยังไม่ได้โดนหลอกอะไรเลย". ". อ้าว ไม่ใช่ยูริ หรอกรึค่ะ เออ. เอมิจังใช่ไหม ที่ร้องไห้ ใช่ไหมๆๆ" " เปล่าค่ะ หนูไม่ได้ร้อง หนูจะร้องทำไม หนูยังไม่เห็นผีอะไรเลยเนี่ย
อยากจะหลอกพี่เค้าอยู่ตั้งนานแล้ว". ". เฮ้ย. ไม่ใช่เหรอเนี่ย. อ้าวงั้นใครร้องค่ะเนี่ยเป็นอะไรรึเปล่า" แล้วก็มีเสียงร้องไห้สั่นๆมาจากในกลุ่มเด็กๆ4-5
คนที่ยืนกอดกันกลมเชียวว่า " หนูร้องเองค่ะ หนูกลัวผี". อ้าวเป็นเพื่อนตัวโตของเอมิจังนั่นเอง เลยบอกว่าไม่ต้องกลัว พี่เค้าแกล้งหลอกให้ตกใจแค่นั้นเอง
เดี๋ยวหาทางเดินออกก็ได้แป๊บเดียวเองนะค่ะ พูดจบคุณแม่ก็เลยเดินนำหน้าเด็กๆ เดินกระดืบๆๆไปในความมืดของบ้านผีสิง โดยมีเหล่าผีพี่ๆ ทุกประเภท
มาคอยแหย่คอยแกล้งตลอดทาง จนมาได้ประมาณ ครึ่งทางเจอพี่ผีแอบมาคอยจับขาแต่ละคนไว้ไม่ให้ผ่าน.ปรากฏว่า เพื่อนเอมิอีกคนกระโดดยกขาหลบผี
ดันทำรองเท้าการแสดงที่ใส่มาหายในบ้านผีหล่นไปข้างหนึ่ง. ก็รีบบอกตะโกนออกมาในความมืดว่า" ช่วยด้วย ช่วยหนูด้วย. รองเท้าหนูหาย. หลุดไปไหนแล้วก็ไม่รู้".
เหล่าสมาชิกกลุ่มแก๊งเด็กป.3 เลยเลิกกลัวผีหันมาพยายามจ้องที่พื้นช่วยกันหารองเท้าอีกข้างที่เพื่อนเพิ่งทำหลุดหายไป
แถมเดือดร้อนพี่ผีอีกว่าหยุดหลอกก่อนได้ไหมอ่ะ รองเท้าหายอยู่นะ ช่วยหาก่อนดิ. ด้วยความที่ว่ามันมืดมาก
หาไม่เจอพี่ผีเลยขอร้องว่าให้เดินไปเรื่อยๆก่อนเดี๋ยวตามหาให้ทีหลังก็แล้วกัน. เพราะกลุ่มต่อไปกำลังจะผ่านเข้ามาแล้ว.
พวกเราก็พากันคลำๆทางต่อไปเดินผิดเดินถูกชนนู้นบ้างนี่บ้าง เกาะๆกันไปก็สนุกดี เดินมาได้สักระยะหนึ่งก็มีนิ้วมือผียื่นมาทิ่มตาคุณแม่พอดีเลย เผลอร้องโอ้ย
นี่ตาของคุณแม่เองค่ะ. จากนั้นก็ได้ยินเสียงเจ้าผีหนุ่มน้อย ร้องบอกว่า " ขอโทษครับ ๆ". คุณแม่เลยบอกว่าไม่เป็นไร ยกมือหลอกสูง ๆหน่อยนะค่ะ
เดี๋ยวทิ่มตาน้องๆเข้า. ". ว่าแล้วก็เดินต่อไป. ผ่านบรรดาเหล่าผีทุกสไตล์จนครบหมด ได้ยินเสียงกรี๊ดเป็นระยะๆ ไอ้ที่ทำให้รู้สึกน่ากลัวแบบหวาดเสียว
น่าจะเป็นพวกสายเส้นๆที่เอามาห้อยระโยงระยาง ปิดทางเดิน ที่เวลาเดินผ่านแล้วหล่นมาแตะที่แถวหน้า คอ แล้วก็ไหล่มากกว่า น่าสยองดี
เดินตื้บๆๆๆมาเรื่อยๆจนหาทางออกได้ซะที นับว่าสร้างทางเดินบ้านผีได้ยาวมาก มากซะจนคิดว่าเฮ้อ ออกมาได้ซะที. เกือบหายใจไม่ออกแน่ะ. ถามเด็กๆว่า
เป็นอย่างไรบ้าง อยากจะเข้าอีกไหม ตอบเป็นเสียงเดียวกันเลยว่า น่ากลัวอ่ะ. ไม่เอาแล้ว. จากนั้นทุกคนก็แยกย้ายไปเที่ยวดูมุมอื่นๆกันต่อไป.
ครั้งแรกที่ได้เข้าบ้านผีแบบเด็ก. กับเด็กๆ ก็สนุกไปอีกแบบหนึ่งนะค่ะ.
ส่วนรองเท้าที่หายไปพี่ผีผู้ประสานงานก็ไปตามเจอมาจนได้แค่บอกว่าหายไปตอนเจอกลุ่มผีที่เต้นกังนัม สไตล์ก็ร้องอ่อ รองเท้าได้คืนอย่างเร็วไวเลย
ส่วนเอมิบอกว่าไม่น่ากลัวเลย. แอบทำหน้าผีๆหลอกพี่ๆผีที่นั่งตีระนาดด้านในด้วย สนุกดี. มองภาพออกเลยว่าถ้าหากเอมิโตขึ้นมาเป็นพี่ม.ปลายบ้าง
พี่เอมิคนนี้คงจะหลอกน้องๆได้แสบขนาดไหนเลยเชียวน้า...ผีเอมิจังตัวน้อย

แท็ก: ไม่ระบุคำค้นหา

Powered by EasyBlog for Joomla!